

NATURALESIA HUMANA

En aquesta editorial voldríem tractar un tema a què s'ha fet referència últimament des de diferents àmbits i per part de persones diverses: el de la naturalesa humana.

Tot i que per a moltes persones és un concepte clar, en els darrers temps ha sofert atacs i ha estat distorsionat amb la pretensió última de canviar-lo essencialment.

Com va dir el Sant Pare Benet XVI en el seu discurs a la Cúria Romana, amb ocasió del Nadal (21/12/2012): *“L’atemptat al qual avui estem exposats té una dimensió profunda... Està en joc la visió del ésser mateix, de què significa realment ser homes. L’home nega la pròpia naturalesa i decideix que no se li n’ha donat com a fet preestablert, sinó que és ell mateix qui se l’ha de crear. La manipulació de la naturalesa, que avui deplorem pel que fa al medi ambient, es converteix en l’opció de fons de l’home respecte a sí mateix. En l’actualitat, existeix només l’home en abstracte, que tria per a sí mateix, autònomament, una o altra cosa com a naturalesa pròpia”.*

En aquest sentit es pronuncia la ideologia de gènere, el generisme, que postula que la humanitat no es divideix en homes i dones, sinó que aquesta diferència és fruit d’una construcció social determinada.

Aquest és un dels atacs que rep el concepte de naturalesa humana, encara que com diu Miró i Ardèvol: *“Aquesta afirmació és contrària a tot coneixement científic i, òbviament, a tota antropologia humana.... Liquida tota antropologia coneguda, amb la pretensió de construir-ne una de nova”.*

En aquesta direcció va també el tema dels *cyber*, que són aquelles persones que, per curar alguna malaltia o per millorar capacitats, s’han implantat una peça electrònica al cos, s’han *“robotitzat”*.

Kevin Warwick, catedràtic de Cibernètica a qui s’anomena *Captain Cyber* pels seus avenços en aquest camp, és el paradigma del que es pot arribar a fer considerant la naturalesa humana com a objecte d’experimentació. Per exemple, ha generat un cervell amb neurones comprades a una empresa que les extreu d’embrions avortats, la qual cosa s’entén només des d’una visió utilitarista de la persona.

Aquesta concepció nega la identitat personal, abomina del cos al qual considera un impediment per al cervell i preconitza un món “ideal” on només hi hagi cervells connectats en xarxa.

Això, que sembla tret d’una novel·la de ciència ficció, ja s’està donant en certa manera quotidianament. Cada cop hi ha més persones que manipulen el seu cos per a seguir uns determinats canons de bellesa.

En aquest sentit, ens comentava recentment una professora universitària que gairebé totes les seves alumnes s’havien sotmès a una operació d’estètica i moltes d’elles com a regal dels pares per la seva majoria d’edat.

També hi ha els qui s’implanten braços, cames, ulls robòtics per a aconseguir fites esportives o millorar alguna capacitat física, o que es tallen el dit petit del peu per a poder portar sabates de punta estreta.

En el rerefons de tots aquests despropòsits, subjau com diem a l’inici, una concepció distorsionada de la persona i de la naturalesa humana molt allunyada, per exemple, de la definició clàssica que dona Kant:

“Els éssers racionals s’anomenen persones perquè la seva naturalesa els distingeix com a fins en sí mateixos, és a dir, com a quelcom que no pot ser usat merament com a medi i, per tant, limita en aquest sentit tot caprici i és objecte de respecte”.

L’home té una naturalesa, la humana, que el distingeix de qualsevol altra criatura. És un ésser personal i, per això, dotat d’una dignitat que ningú pot arrabassar-li. Despersonalitzar-lo obre la porta a qualsevol manipulació o atemptat.

Reprenem les paraules de Miró i Ardèvol, que resumeixen força bé el que es conclou de tot aquest panorama:

“El fet que la cultura predominant negui tot això i pugui conviure al costat de la ciència només expressa, per utilitzar una paraula passada de moda, la alienació de la nostra societat”

LA SEVA VEU...

Us transcrivim uns fragments d'un poema de l'Eulalia Álvarez que descriu d'una manera preciosa el sentiment d'un no nascut envers la seva mare:

*"Déjame que te conozca, que pueda tu piel rozar
Que en tu regazo me acune, para mi llanto calmar,
Y mi sonrisa te asombre más que el aire, el Sol, y el mar.
Que yo te mire y me mires; y en silencio, sin hablar,
Yo sienta lo que es ser hijo, y tú, la maternidad.
Son nueve meses tan sólo, dame una oportunidad.
No me niegues esto, madre, yo te sabré compensar.
Permite que me haga un hombre, o una mujer, ¿qué más da?
No sabes las alegrías que puedo llegarte a dar.
No quieras ser mi verdugo, dame una oportunidad.
Piensa, razona, medita, consiente en rectificar;
Si te equivocas, no sabes si te podrás perdonar.
Si ni el corazón ni tu alma cobijo me quieren dar,
Al menos alúmbrame, el cielo me adoptará.
Te agradeceré la vida, nunca te voy a juzgar
Y si lo permite Dios, me volverás a encontrar,
Y yo te llamaré... madre, o si prefieres, mamá.
¡Yo me merezco vivir! ¡Dame una oportunidad!*

...LA NOSTRA VEU

El proper 30 d'abril conclourà l'any del 25 aniversari de la FPVC.

Durant aquest any, la nostra intenció ha estat reconèixer, amb un sentiment d'agraïment, el compromís d'aquelles 300 famílies catalanes que, veient la urgència de promoure el respecte per tota vida incipient, varen posar els pilars de la Fundació.

També hem volgut agrair la tasca de tantíssimes persones que, al llarg d'aquests 25 anys, han col·laborat amb la Fundació fent possible el naixement de tantes criatures, en les millors condicions possibles.

Per concloure les celebracions, el dia 30 d'abril es farà una Eucaristia a la Parròquia de Sant Vicens de Sarrià, i després un còctel a la Font del Lleó. Més endavant, ampliarem la informació sobre els dos actes als que esteu tots convidats, perquè sense vosaltres no tindria sentit la celebració.

Però aquest aniversari també mira cap al futur i, per tant, voldríem implicar les generacions següents en la tasca de promoure el respecte que mereix tota vida humana i d'acollir-la des del moment de la seva concepció.

Un món que nega la vida és un món condemnat a desaparèixer. Tanmateix, el compromís de tantíssimes persones a favor de la vida obre la porta a un futur esperançat.

Moltes futures mares tenen problemes.

AJUDEM-LES A TIRAR ENDAVANT:

acollint-les, buscant solucions concretes i descobrint als joves el valor de la vida.

JUNTS PODEM FER MOLT!

*Si encara no col·labores amb la Fundació Pro-Vida de Catalunya, truca'ns,
o si ho prefereixes, fes la teva aportació a "La Caixa" 2100 0541 0200123371*